

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.Q.**, bytem ..., zastoupený *Mgr. Janem Vlkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Římská 14*, proti **žalovaným: 1. Městys Chodová Planá**, se sídlem Chodová Planá, Pohraniční stráže 129, zastoupený *JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Polská 4*, **2. Městský úřad Tachov**, se sídlem Tachov, Hornická 1695, zastoupený *JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem, se sídlem Mariánské Lázně, Nádražní náměstí 299*, v řízení o žalobě ze dne 21. 2. 2017, Krajskému soudu v Plzni doručené téhož dne, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaných,

t a k t o:

- I. Žaloba se v části, aby žalovanému Městskému úřadu Tachov byla uložena povinnost zpracovat a předložit návrh změny č. 1 opatření obecné povahy – Územní plán Chodová Planá, schváleného Zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 14. 12. 2011, **z a m í t á.**
- II. Žaloba v části, aby žalovanému městysu Chodová Planá byla uložena povinnost rozhodnout o návrhu změny č. 1 opatření obecné povahy – Územní plán Chodová Planá, schváleného Zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 14. 12. 2011, **se z a m í t á.**
- III. Žalovanému městysu Chodová Planá se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný Městský úřad Tachov nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[II] Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal, aby soud rozhodl tak, že „žalovaní jsou povinni ukončit nečinnost při pořizování změny č. 1 a nahrazení rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. března 2015, čj. 59A 5/2014-123 zrušené části Opatření obecné povahy – Územní plán Chodová Planá, schváleného Zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 14. 12. 2011, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozhodnutí soudu“.

Během ústního jednání nařízeného na den 15. 8. 2017 žalobce upravil žalobní návrh takto: „**I.** Žalovaný 2. je povinen zpracovat a předložit návrh změny č. 1 opatření obecné povahy – Územního plánu Chodová Planá, schváleného Zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 14. 12. 2011, ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí soudu. **II.** Žalovaný 1. je povinen rozhodnout o návrhu změny č. 1 opatření obecné povahy – Územního plánu Chodová Planá, schváleného Zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 14. 12. 2011, ve lhůtě do 60 dnů od právní moci rozsudku“.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve dovodil věcnou a místní příslušnost Krajského soudu v Plzni. Následně se zaměřil na podmínky vlastní aktivní legitimace, když konstatoval, že je vlastníkem nemovitostí na území dotčeném územním plánem, a to nemovitostí v k. ú. Pístov a obec Chodová Planá, a to mj. stavby bez č. p. na pozemku p. č. 8/3 a tohoto pozemku, a dále p. p. č. 484, 486, 487, 23, 22, 108/6, 108/5, 108/8 (dále jen „nemovitost žalobce“).

Žalobce připomněl, že dne 30. 12. 2011 nabyl účinnosti územní plán městyse Chodová Planá, který žalovaný č. 1 vydal usnesením č. 6/14 ze dne 15. 12. 2011, čj. 1312/2011 (dále jen „územní plán“). Způsob využití území, na kterém se nachází stavba č.p. 10 na pozemku p. č. 8/3, k. ú. Pístov a obec Chodová Planá, byl v územním plánu stanoven jako „zemědělská výroba“. Žalobce se následně domohl zrušení části územního plánu, když krajský soud rozsudkem ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123, zrušil pro nezákonnost část územního plánu upravující způsob využití pozemku p. č. 8/3 k. ú. Pístov a obec Chodová Planá jako „výroba zemědělská“.

Žalobce podal poprvé dne 15. 4. 2013 a později opakovaně dne 31. 7. 2014 žádosti o změnu územního plánu pro využití pozemků p. č. 484, 486, 487, 23, 22, 108/6, 108/5, 108/8, vše k. ú. Pístov, obec Chodová Planá, a to ze stávajícího způsobu využití pozemků „výroba zemědělská“ na způsob využití „smíšené bydlení vesnické“, respektive „bydlení vesnické“. I vzhledem k podané žalobě na zrušení části územního plánu rada městyse dne 18. 8. 2014 a následně zastupitelstvo městyse Chodová Planá usnesením ze dne 18. 2. 2015 schválilo přijetí změny územního plánu č. 1.

Žalobce má právní zájem na pořízení změny části územního plánu, jakož i na nahrazení zrušené části územního plánu, a je činností resp. nečinností žalovaného při činnosti správního orgánu přímo dotčen.

Stran pasivní legitimace žalobce uvedl, že ve smyslu § 1 správního řádu jsou žalovaní jako orgány vykonávající působnost v oblasti veřejné správy správními orgány. Žaloba je proto podávána proti žalovaným správním orgánům jako pořizovatelům územního plánu, a to žalovanému č. 1, který vydal opatření obecné povahy, jehož část byla zrušena, a je tak povinen zrušenou část územního plánu nahradit, a vůči žalovanému č. 2, který je zpracovatelem a pověřeným pořizovatelem změny č. 1 územního plánu. Žalovaní jsou správními orgány - povinnými k činnosti směřující k pořízení změny resp. nahrazení části územního plánu. Je tak dána jeho pasivní legitimace obou žalovaných.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že v rámci pořizování změny, resp. nahrazení zrušené části územního plánu dochází ke zcela zbytečným a neodůvodněným průtahům, je tedy porušována primární právní povinnost správního orgánu konat. Nevyřízení věci bez zbytečných průtahů pak představuje nečinnost správního orgánu, která je v rozporu se zásadou dobré správy. Ochrany proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat v souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod představujícím ústavní zakotvení ochrany proti nečinnosti. Případná nečinnost veřejné správy porušuje právo na přístup ke správním orgánům a právo na projednání věci správními orgány (odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 225/01, podle něhož „skutečnost, že správní orgán po dobu více než 9 měsíců neučinil v řízení žádný úkon, jednoznačně dokládá, že nepostupoval tak, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů, což zakládá porušení čl. 38 odst. 2 Listiny“).

Žalobce spatřoval žalobní důvod v nečinnosti správního orgánu při pořizování územního plánu blíže popsané v kapitole II žaloby a domáhal se ochrany proti této nečinnosti. Nečinnost správního orgánu přitom Ústavní soud v ustálené rozhodovací praxi považuje za jednu z forem tzv. zásahu orgánu veřejné moci, proti které se rovněž lze bránit žalobou. Nečinnost správního orgánu v daném případě tedy představuje nezákonný zásah do žalobcových veřejných subjektivních práv, proti kterému se žalobce brání dle § 82 a násl. s. ř. s. Ve smyslu § 5 s. ř. s. se ve správním soudnictví lze domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků. Pokud zákon takové opravné prostředky dotčené osobě nesvěruje, může se domáhat soudní ochrany svých práv přímo. Opravné prostředky v případě nečinnosti správního orgánu stanoveny nejsou. Žalobce dále konkretizoval, proč se domáhá ochrany svých tvrzených práv tzv. zásahovou žalobou, a dodržení lhůty pro podání žaloby (a její náležitosti).

Žalobcova pozornost dále směřovala na popsání skutkového stavu. Stran toho zopakoval, že již dne 15. 4. 2013 podal žádost o změnu územního plánu, kterou souhlasně projednala rada městyse, ale starosta ji dále nepředal ke schválení zastupitelstvu. Další žádost proto byla podána dne 31. 7. 2014 a po schválení radou městyse dne 18. 2. 2015 zastupitelstvo schválilo přijetí změny územního plánu č. 1. Část územního plánu pak soud zrušil rozsudkem (viz výše). Ani po uplynutí téměř čtyř let však nedošlo ke změně územního plánu, ani k nahrazení jeho zrušené části, byť § 55 odst. 3 stavebního zákona přitom jasně stanoví, že dojde-li ke zrušení části územního plánu, zastupitelstvo obce rozhodne o pořízení změny územního plánu *bezodkladně*. Ustanovení § 56 stavebního zákona pak určuje, že při zpracování a projednávání návrhu změny územního plánu by neměla být překročena lhůta jednoho roku od rozhodnutí zastupitelstva obce.

Žalobce si byl vědom, že proces přijímání změny územního plánu není časově nenáročný, a proto nemá pevně a jasně stanovené lhůty, na druhou stranu se nelze domnívat, že správní orgány nejsou vázány žádnou lhůtou. Takový výklad by vedl až k absurdní situaci, kdy by v této věci úřady nemusely fakticky konat vůbec. Opak je však pravdou, dojde-li ke zrušení části územního plánu nebo rozhodne-li zastupitelstvo o pořízení změny části územního plánu, taková rozhodnutí dotčené správní orgány zavazují. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu (sp. zn. ÚS 535/2000), dle kterého *„ústavní princip právního státu předpokládá, že se stát vůči občanům chová v souladu s povinnostmi, které sám sobě stanovil, přičemž občan na základě principu právní jistoty má právo spolehnout se na věrohodnost státu při plnění jeho závazků.“*

Jestliže tedy došlo k situaci, kdy dle rozhodnutí (ať již zastupitelstva či soudu) je povinností správního orgánu přijmout změnu či nahradit část územního plánu, pak musí dojít ke splnění této povinnosti správního orgánu bezodkladně, ve lhůtě přiměřené, bez zbytečných průtahů. A pokud správní orgány nečiní nic, aby došlo k dokončení procesu, pak jsou nečinné. Žalované správní orgány měly bezodkladně konat, pokud je třeba provést úkon. Stejně tak jsou povinny samy činit úkony směřující k odstranění průtahů v řízení, využít procesní možnosti poskytnuté zákonem, stejně tak dohlížet na výkon pověřených osob. Žalobce byl proto přesvědčen, že žalovaný č. 1 měl důrazně požadovat plnění úkolů ze strany žalovaného č. 2, které mu byly svěřeny. Žalovaný č. 1 měl ve smyslu § 56 stavebního zákona bez zbytečného odkladu po té, kdy byla překročena lhůta jednoho roku od rozhodnutí zastupitelstva městysu, trvat na předložení návrhu rozhodnutí o dalším postupu pořizování územního plánu zastupitelstvu městysu. Žalovaný č. 2 pak měl nejen plnit úkoly svěřené mu při zpracování územního plánu, ale jako zpracovatel a pověřený pořizovatel změny územního plánu měl dohlížet na plnění úkolů jím pověřených osob, tedy především Ing. arch. M.M. – MARKANT. Pokud správní orgány uvedené úkony nečinily, byly a jsou nečinné.

Nelze tedy souhlasit s názorem Krajského úřadu v Plzni vysloveným v odpovědi ze dne 2. 6. 2016 (Prověření podnětu na nečinnost při pořizování změny č. 1 ÚP Chodová Planá, čj. RR/2025/16), dle kterého *„(...) proběhla dne 18. 11. 2015 a následně i 22. 12. 2015 komunikace se zpracovatelem jako výzva k úpravě předložené dokumentace tak, aby se mohlo pokračovat v projednávání návrhu Změny dle § 50 stavebního zákona... nedošlo k delší prodlevě než 1 rok od posledního rozhodnutí zastupitelstva městyse Chodová Planá. Pořizovatel i obec postupují v souladu se stavebním zákonem, kdy jednotlivé úkony byly vzorově provedeny v nejbližších možných termínech a co nejkratších lhůtách.“* Pokud poslední výzva k úpravě předložené dokumentace byla zaslána Ing. M. dne 22. 12. 2015 a dosud nedošlo k žádnému posunu ve věci, sotva lze uvěřit, že pořizovatel i obec postupují v souladu se stavebním zákonem a že jednotlivé úkony byly vzorově provedeny v nejbližších možných termínech a co nejkratších lhůtách.

Žalobce uvedl, že z opatrnosti podává tuto žalobu proti oběma žalovaným, když není v jeho možnostech vyloučit, že by některému z žalovaných nebylo možno nečinnost přičítat (k tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, čj. Nad 224/2014-53, z něhož se podává: *„V řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) je třeba vykládat § 83 s. ř. s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, eventuálně doplněného na výzvu soudu,*

a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem.“).

Pokud na další postup správního orgánu (jednotlivé kroky) nejsou stanoveny konkrétní lhůty, je nutno aplikovat obecné lhůty stanovené zákonem a dalšími právními předpisy. Jsou-li tyto obecně stanovené lhůty překročeny, dochází k nečinnosti správního orgánu. Podle článku 6 Kodexu dobré veřejné správy (dodatek k Doporučení Rady Evropy Rec (2007) o dobré veřejné správě) mají správní orgány konat a plnit své povinnosti v *přiměřené časové lhůtě*. Dle čl. 38 odst. 2 Listiny každý má právo, aby jeho věc byla projednána *bez zbytečných průtahů*. Správní řád v souladu s uvedenou mezinárodní úpravou, Listinou a zásadami správního řízení rovněž stanoví základní požadavek, aby byly věci správními orgány vyřizovány *bez zbytečných průtahů*, přičemž *nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností* (§ 6 odst. 1 správního řádu), tj. pokud lhůta zákonem stanovena není, je správní orgán povinen konat ve lhůtě, která je *přiměřená*. Ustálená judikatura Ústavního soudu navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva pak posuzuje přiměřenost doby řízení, a tedy i nečinnost, vždy dle okolností konkrétního případu, a to vzhledem ke složitosti věci, chování účastníků řízení a příslušných orgánů a významu řízení pro účastníky. Ačkoliv pořízení změny či nahrazení zrušené části územního plánu není proces zcela jednoduchý, předpokládaná lhůta jednoho roku je zcela dostačující, přičteme-li, že změna se týká jen několika pozemků jednoho vlastníka a touto změnou nebudou dotčena práva jiných osob. Délka řízení tak v daném případě neodpovídá složitosti věci.

Žalobce se ani v nejmenším na průtazích nepodílel. Dokonce pro urychlení – v domnění, že proces uspíší – v plné výši uhradil veškeré náklady požadované žalovaným na pořízení změny části územního plánu, ačkoliv takovou úhradu městys nebyl oprávněn požadovat. Obec může podmínit pořízení změny územního plánu úhradou nákladů na její zpracování pouze a jen v případě, že je její pořízení vyvoláno výhradní potřebou navrhovatele. Pořízení části územního plánu bylo však vyvoláno především v důsledku rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o zrušení části územního plánu. Průtahy jsou tak způsobeny výlučně jednáním žalovaných správních orgánů. Jednáním mající za následek nečinnost je nutno rozumět nejen opominutí konat, ale též nehospodárné úkony nesměřující k očekávanému výsledku, tedy nesprávný úřední postup (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2009, čj. 7 Ans 2/2009-38, dle kterého i *nesmyslné a neúčelné úkony správního orgánu, například s cílem záměrně protahovat řízení, lze charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Nadbytečné úkony, které rozumně a účelně nesměřují k dosažení účelu, zejména ke zjištění pro věc podstatných skutkových okolností, lze taktéž hodnotit jako nečinnost*). Lze tak shrnout, že pokud průtahy nejsou zapříčeny jednáním žalobce, povahou a složitostí řízení či jinými okolnostmi mimo možnost ovlivnění správního orgánu, je správní orgán nečinný.

Význam řízení je pro žalobce zcela neoddiskutovatelný, když se jedná o možném způsobu využití pozemků v jeho vlastnictví a současný stav pak budí značnou právní nejistotu. Navíc po té, co se s nemalými výdaji a úsilím domohl zrušení části územního plánu,

zaplatil částku 12.100,- Kč na náklady na pořízení změny části územního plánu, lze o jeho zájmu na věci sotva pochybovat.

Pokud tedy správní orgány nepořídí změnu, resp. nahrazení zrušené části územního plánu ani ve lhůtě dvou let od rozhodnutí o změně, resp. zrušení části územního plánu, aniž by jim v tom bránily okolnosti mimo možnost jejich ovlivnění, pak jsou nečinné. Nečinnost v této věci žalobce vnímá jako projev libovůle správních orgánů. Nelze totiž nezmínit jednoznačný konflikt zájmů, kdy právě C.H., starosta městysu Chodová Planá, jako osoba zastupující žalovaného č. 1, provozuje v těsném sousedství pozemků žalobce zemědělskou činnost a právě změna způsobu využití dotčených pozemků na smíšené bydlení vesnické je buď v rozporu s jeho zájmy, nebo prostě jen zneužívá své funkce proti zájmům žalobce. Jak jinak si vykládat jeho postup, kdy po první podané žádosti žalobce o změnu územního plánu ze dne 15. 4. 2013, tuto žádost odsouhlasenou radou nepředložil na program jednání zastupitelstva a fakticky tak její přijetí na další dva roky zmařil. Navíc, pan C.H., cílenou a úmyslnou nečinností ve věcech žalobce ani nijak netají (odkaz na výpověď v řízení vedeném u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 10 C 120/2015 učiněnou dne 9. 12. 2016). Dvouletou nečinností správních orgánů v této věci ale dochází ke zcela zásadnímu narušení důvěry žalobce v jejich činnost a v žádném případě nenaplnuje princip spravedlivého očekávání v nestrannou a fungující státní správu.

Žalobce byl přesvědčen, že žaloba je důvodná, což vyplývá ze samotného faktu, že žalovaní ani za dva roky nezajistili změnu, resp. nahrazení zrušené části územního plánu. Žalobce je výlučným vlastníkem nemovitostí, kterých se změna resp. nahrazení zrušené části územního plánu týká, přičemž jak popsáno shora, nečinností žalovaných v této věci je přímo dotčen na svých právech. Žalovaní nedodržují stanovené lhůty, a jsou tak nečinní, ač mají povinnost konat. Bezdůvodná a neomluvitelná nečinnost správního orgánu je v rozporu s Listinou, se zákonem, zásadou dobré správy, tedy nezákonná. Jedná se o nečinnost s řadou úkonů, které musí být provedeny, ale prováděny nejsou, resp. jsou prováděny laxně, zcela nesprávně a nesměřují k rychlému vyřízení věci. Nečinnost trvá, nebyla odstraněna ani na opakované žádosti a snahy žalobce domoci se odstranění nečinnosti jak u žalovaných, tak u Krajského úřadu v Plzni. Žalobce je tak přesvědčen o důvodnosti žaloby.

[III] Vyjádření žalovaných k žalobě

Žalovaný č. 1 se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 7. 6. 2017.

Předně, žalovaný č. 1 se necítil být pasivně legitimován, protože není pořizovatelem územního plánu. Pořizovatelem je ve smyslu § 6 odst. 1 stavebního zákona obec s rozšířenou působností, a to jak pro územní plán dané obce s rozšířenou působností, tak pro územní plány ostatních obcí ve správním obvodu obce s rozšířenou působností. Pořizovatelem je tedy žalovaný č. 2.

Pokud jde o specifikovaný nezákonný zásah, pak je polemické, zda žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je tím správným nástrojem případné ochrany. Žalovaný č. 1 se v obecné rovině (viz např. usnesení NSS ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98) ztotožnil s názorem žalobce, ačkoliv nezná v literatuře ani judikatuře obecnými soudy takto konkrétně

projednávaný případ, že se dá i opomenutí správního orgánu, které nepatří pod rozhodnutí ani osvědčení, subsumovat pod tzv. nezákonný zásah podle § 82 a násl. s. ř. s. Za nesprávné však považoval tvrzení o tom, že by jednal v souvislosti se zpracováním a projednáváním změny územního plánu v rozporu s § 56 stavebního zákona. Je patrné, že se jedná o ustanovení, které již dle nadpisu slouží jako opatření proti průtahům při pořizování územního plánu. Žalobce však neuvádí nic o tom, co považuje za to tzv. předchozí rozhodnutí zastupitelstva městyse. Z obsahu žaloby se dá jen odhadnout, že za ně považuje schválení přijetí změny územního plánu č. 1 ze dne 18. 2. 2015.

Žalovaný č. 1 namítal, že žalobce si nehledí svých práv, má a měl možnost nahlížet do spisu vedeného ke změně územního plánu, přesto v žalobě uvádí pouhé spekulace. V této souvislosti by se dozvěděl, že změna územního plánu zaznamenala poměrně bohatou historii, na zmíněné usnesení zastupitelstva městyse ze dne 18. 2. 2015 navazuje usnesení zastupitelstva městyse ze dne 2. 9. 2015, kterým bylo schváleno zadání změny č. 1 Územního plánu Chodová Planá s tím, že bude zpracován rovnou návrh změny č. 1 bez variant řešení, protože je řešení jednoznačné. Dále žalovaný č. 2, coby pořizovatel změny územního plánu, ve svém dopise ze dne 26. 8. 2016 žádal žalovaného č. 1 s ohledem na datum schválení zadání změny č. 1 územního plánu (2. 9. 2015) právě ve smyslu § 56 stavebního zákona o přijetí rozhodnutí o pokračování procesu pořizování dokumentace, když pořizovatelem předložený návrh na další postup (s odkazem na dopis žalovaného č. 2 ze dne 26. 8. 2016) byl usnesením zastupitelstva městyse č. 59.5 ze dne 19. 10. 2016 schválen. Toto usnesení zastupitelstva městyse bylo zasláno žalovanému č. 2 na vědomí dne 27. 10. 2016.

Z výše uvedeného popisu a navrhovaných důkazů je patrné, že žalobcem tvrzený nezákonný zásah v podobě nečinnosti žalovaného č. 1 ve smyslu § 56 stavebního zákona není odůvodněn, ba naopak.

Žalobce má za prvé za to, že byl přímo zkrácen na svých právech, neboť je výlučným vlastníkem nemovitostí, kterých se změna části územního plánu týká. Pokud jde o zmínku, že zčásti jsou nemovitosti žalobce dotčeny změnou v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123, pak je na místě zdůraznit, že příslušné soudní rozhodnutí se úspěšně dotýkalo pouze pozemku p. č. st. 8/3 v k. ú. Pístov, rozsudek pak byl vydán ještě předtím, než žalovaný č. 1 usnesením zastupitelstva městyse schválil pořízení změny č. 1 územního plánu. Pouze tedy v této části by žalobce mohl argumentovat, že má jakýsi nárok na schválení změny územního plánu. U ostatních pozemků p.č. 484, 486, 487, 23, 22, 108/6, 108/5, 108/8 v k.ú. Pístov nárok na pořízení změny územního plánu nemá. Přesto je zcela patrné, že oba žalovaní poskytlí veškerou součinnost, která je požadována dle zákona a která je zcela obvyklá pro to, aby ke změně územního plánu dle požadavků žalobce skutečně došlo.

Žalobce je dle názoru žalovaného č. 1 velmi strohý při specifikaci nezákonného zásahu do svých práv. Samotné tvrzení, že je vlastníkem nemovitostí dotčených navrhovanou změnou územního plánu, není dostačující pro úspěch v žalobě. Žaloba musí obsahovat argumenty podložené tvrzením, že zásah nebo jeho důsledky trvají anebo že hrozí opakování zásahu. Pokud jde o návrhy na dokazování, platí § 52 s. ř. s. Nároky na žalobní tvrzení tu

nejsou tak přísné, jako při žalobě proti rozhodnutí správního orgánu [srov. § 71 odst. 1 písm. c) a d), § 75 odst. 2 s. ř. s.], nicméně je zcela zřejmé, že důkazní břemeno nese žalobce.

K úspěchu žaloby podle § 82 s. ř. s. nestačí, že bude prokázána nezákonnost zásahu; navíc musí být prokázáno, že žalobce byl nezákonným zásahem přímo zkrácen na svých subjektivních právech (nestačí zkrácení pouze nepřímé, vyvolané určitým reflexem zásahu). S tím souvisí podmínka žalobní legitimace, že zásah, proti němuž žaloba směřuje, byl zaměřen přímo proti žalobci (žalobce osobně byl „předmětem“ zásahu), nebo sice nebyl zaměřen přímo proti němu, nýbrž proti někomu jinému nebo proti celé skupině osob, v důsledku takového zásahu však bylo přímo zasaženo i proti němu.

Závažnou podmínkou žalobní legitimace, která výrazně zužuje rozsah a dosah ochrany poskytované ve správním soudnictví, je tedy podmínka, že zásah nebo jeho důsledky trvají (resp. hrozí opakování zásahu) ještě v době podání žaloby (§ 82 s. ř. s.), přičemž splnění této podmínky se vyžaduje až do rozhodnutí ve věci samé (§ 86 s. ř. s.). Zásah trvá, dokud je osoba zásahem souvisle zkracována na svých právech. Za takový zásah do subjektivních práv žalobce jistě nelze považovat to, že žalobce žádá o změnu územního plánu a delší dobu se nemůže schválené změny dočkat. V řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Chodová Planá schváleného zastupitelstvem městyse Chodová Planá byl žalobce úspěšný pouze v části týkající se pozemku p. č. st. 8/3 v k.ú. Pístov, jelikož stavba na tomto pozemku by neměla být správně zemědělskou stavbou, nýbrž stavbou určenou k bydlení. Mezitím pak stavba obdržela č.p. 10. Ve zbytku svého návrhu však žalobce neuspěl, už jen kvůli svému tvrzení, že pozemky p.č. 108/5, 108/6, 22/1, 23, 484, 486, 487, 108/8, 438/3, 488 v k. ú. Pístov nevyužívá, nevyužíval ani využívat nebude (viz str. 5, 8 a 16 rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123), z toho důvodu se tedy nemohl domáhat ani zrušení části územního plánu pro nezákonnost. Poznatky nabyté v řízení Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 59A 5/2014 jsou aplikovatelné na toto řízení, neboť je z nich patrné, že žalobce na svých právech není dotčen dosavadním stavem územního plánu Chodové Plané, nemůže být dotčen ani pomalejším průběhem pořízení a schválení změny územního plánu. Tato změna územního plánu je pouhou benevolencí žalovaného č. 1, který žalobci nijak neškodí, naopak mu vychází vstříc. Sám žalobce kvituje, že žalovaní nejsou přímo vázáni dle správního řádu lhůtou, všechny úkony byly provedeny zcela konformně se stavebním zákonem, jak sám uvádí Krajský úřad Plzeňského kraje, s čímž je nutné jen souhlasit. Lhůty pro vydání jsou stanoveny závazně pouze u vydání rozhodnutí, které samo o sobě zakládá či mění práva a povinnosti účastníka. Opatření obecné povahy však má jinou povahu, není rozhodnutím, ve smyslu § 174 odst. 1 správního řádu sice stanovuje, že pro řízení dle části šesté platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé, nicméně to neplatí pro § 71 správního řádu. Ostatně, i ve smyslu § 71 odst. 4 správního řádu platí, že po dobu nezbytnou k opatření údajů lhůty neběží. Všechna opatření a kroky byly provedeny žalovanými dle stavebního zákona, o žádné pochybení žalovaného č. 1 se nejednalo. Žalobce popisuje realie dávno minulé, ocitá se mimo rámec subjektivní lhůty dle § 84 s. ř. s. Ve smyslu odst. 1 musí být podána žaloba do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Žalobce měl k dispozici vyrozumění od Krajského úřadu v Plzni ze dne 2. 6. 2016, které neshledává nesprávný postup žalovaných, přesto až do 21. 2. 2017 s žalobou otálel. Ve smyslu § 84 odst. 2 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty prominout. Citovaný rozsudek NSS ohledně lhůt se týká jiných případů.

Žalovaný č. 1 upozornil na to, že pakliže soud dojde k závěru, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo že byl sice nezákonný, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech, žalobu rozsudkem pro nedůvodnost zamítne (srov. § 87 odst. 3 s. ř. s.). Z výše uvedeného je zřejmé, že ani případná nezákonnost zásahu nestačí na důvodnost podané žaloby. Za primární je nutné považovat porušení subjektivních práv žalobce s tím, že samotné tvrzení, že žalobce je vlastníkem nemovitostí dotčených pořizovanou změnou, nedostačuje. Rozsudek Krajského soudu v Plzni dotčení subjektivních práv žalobce, vyjma pozemku st.p.č. 8/3 včetně stavby na něm stojící, neshledal. Je patrné, že budova č.p. 10 na pozemku st.p.č. 8/3 je vedena v katastru nemovitostí, žalobci nikdo nebrání v bydlení, pořízení změny územního plánu je zdlouhavé a vyžaduje další úpravy.

Žalovaný č. 1 byl toho názoru, že nezákonný zásah byl vůbec způsoben, ani že by trval až do vydání rozhodnutí v této věci. S ohledem na výše uvedené žalovaný č. 1 navrhl, aby soud žalobcovu žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., nebo zamítl.

Žalovaný č. 2 se k věci vyjádřil v podání ze dne 7. 6. 2017 a připomněl chronologii věci. Územní plán Chodová Planá byl vydán zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 15. 12. 2011, usnesením č. 6 ze dne 14. 12. 2011 formou opatření obecné povahy čj. 1312/2011. Uvedený územní plán řeší celé správní území městyse Chodová Planá. Územní plán Chodová Planá bylo žalobcovou žalobou napadeno a Krajský soud v Plzni svým rozsudkem ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123, rozhodl, že se v části týkající se pozemku p.č. st. 8/3 v katastrálním území Pístov zrušuje. Ve zbytku byl návrh zamítnut.

Následně zastupitelstvo městyse na svém zasedání dne 24. 9. 2014 přijalo usnesení č. 95.1, že souhlasí s žádostí žalobce o změnu územního plánu v oblasti Pístov, a to konkrétně pozemky č. 108/5, 108/6, 22/1, 23, 484, 486, 487, 108/8 (část), 438/3, 438/2, 30/1, 435/12 a st.p.č. 8/3 v k.ú. Pístov. Žádost se týkala změny kategorie pozemků – z určených pro zemědělskou výrobu do kategorie vesnického bydlení. Zastupitelstvo městyse na svém zasedání dne 18. 2. 2015 přijalo usnesení č. 6.10, kde schválilo pořízení změny č. 1 ÚP Chodová Planá na návrh fyzické osoby, dále pořizovatele – městský úřad Tachov, odbor výstavby a územního plánování. Žadostí ze dne 2. 3. 2015 také oznámilo projektanta na pořízení změny č. 1, Ing. arch. M.M. - MARKANT, a zmocnilo starostu k podpisu smlouvy o dílo dle cenové nabídky ze dne 26. 1. 2015. Určeným zastupitelem byl pověřen R.K.. Pořizovatel zpracoval návrh zadání změny č. 1 ÚP Chodová Planá (duben 2015). Veřejnou vyhláškou oznámil doručení návrhu zadání změny č. 1 ÚP Chodová Planá, současně informoval o místech, kde je návrh vystaven k veřejnému nahlédnutí – u pořizovatele a na úřadu městyse, dále elektronicky dálkovým přístupem na internetové adrese pořizovatele, včetně termínu a formě k podávání připomínek k návrhu. Současně byl návrh zadání zaslán dotčeným orgánům, sousedním obcím a krajskému úřadu spolu s výzvou k uplatnění požadavků, připomínek a podnětů ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení. K tomuto návrhu zadání bylo doručeno ve stanovené lhůtě celkem 17 stanovisek.

Následně pořizovatel zpracoval ve spolupráci s určeným zastupitelem vyhodnocení doručených stanovisek, požadavků, podnětů a připomínek k návrhu zadání změny č. 1 ÚP

Chodová Planá. Dne 24. 6. 2015 pořizovatel zaslal upravený návrh zadání změny č. 1 k projednání do zastupitelstva městyse. Upravený návrh zadání již v úvodu cituje, že krajský soud svým rozsudkem zrušil opatření obecné povahy, kterým byl vydán Územní plán Chodová Planá, v části týkající se stavby bez č.p. na pozemku p.p.č. 8/3 k.ú. Pístov. Proto bylo požadováno posoudit a navrhnout ve změně č. 1 využití této plochy s pozemkem st.p.č. 8/3 k.ú. Pístov. V době, kdy došlo ke zrušení části územního plánu (§ 55 odst. 3 stavebního zákona), již bylo v zastupitelstvu městyse rozhodnuto o pořizování změny č. 1, jejíž součástí je také zrušená část ÚP.

Zastupitelstvo městyse na svém zasedání dne 2. 9. 2015 přijalo usnesení č. 27.7, kde schválilo návrh zadání. Dne 10. 9. 2015 dokumentem čj. 2374/2015-OVÚP/TC bylo schválené zadání, včetně přiložených dokumentů, odesláno projektantovi. Projektant pak předložil návrh změny č. 1 ÚP Chodová Planá (říjen 2015). Pořizovatel požadoval návrh upravit - nejprve žádost prostřednictvím e-mailu ze dne 18. 11. 2015 a následně písemně výzvou k doplnění ze dne 21. 12. 2015, čj. 3337/2015-OVÚP/TC (doručeno dne 23. 12. 2015). Dne 19. 7. 2016, pod čj. 2312/2016 - OVÚP/TC, byl pořizovateli doručen návrh změny č. 1 ÚP pro společné jednání s projektantem. Tento návrh bylo nutné upravit, zejména textovou část dle zaslaných pokynů a metodiky MMR ČR. Po doplnění návrhu změny č. 1 pro společné jednání (srpen 2016) pořizovatel oznámil veřejnou vyhláškou doručení a zveřejnění návrhu změny č. 1 ÚP Chodová Planá ze dne 1. 9. 2016, čj. 2816/2016-OVÚP/TC, s tím, že do 30 dnů ode dne doručení (dle úřední desky pořizovatele) lze uplatnit písemné připomínky, k později uplatněným se nepřihlíží. Ve stanovené lhůtě byl zajištěn v elektronické podobě na internetové adrese pořizovatele dálkový přístup k návrhu změny č. 1 a v tištěné podobě k nahlédnutí u pořizovatele a na úřadu městyse.

Současně dne 1. 9. 2016 pořizovatel dokumentem čj. 2817/2016-OVÚP/TC oznámil konání společného jednání včetně výzvy k uplatnění stanovisek dotčeným orgánům, krajskému úřadu, sousedním obcím a projektantovi. Ze společného jednání byl pořizovatelem pořízen záznam (22. 9. 2016). K návrhu byla ve stanovené lhůtě doručena stanoviska, vyjádření dotčených orgánů a kraje. Pořizovatel požádal (dne 31. 10. 2016, čj. 10746/2016-OVÚP/TC) Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, ve smyslu § 50 odst. 7 stavebního zákona o stanovisko, které bylo doručeno, včetně všech příloh, dne 2. 11. 2016. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, vydal dne 30. 11. 2016 stanovisko k návrhu změny č. 1 (doručeno dne 1. 12. 2016).

Pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem zpracoval (dne 14. 12. 2016) vyhodnocení stanovisek, připomínek a podnětu k návrhu změny č. 1. Toto vyhodnocení bylo součástí zaslaných pokynů projektantovi pro úpravu návrhu změny č. 1 ÚP Chodová Planá pro veřejné projednání (doručeno dne 3. 1. 2017). K uvedenému dokumentu žalovaný připojil e-mail ze dne 9. 1. 2017, kde projektant sděluje mimo jiné novou doručovací adresu. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, na žádost žalobce prověřil podnět na nečinnost při pořizování změny č. 1 ÚP Chodová Planá (dokument ze dne 2. 6. 2016, čj. RR/2025/16). Dále pořizovateli doručil metodické upozornění ze dne 20. 7. 2016 ve věci dodržování § 56 stavebního zákona. Pořizovatel dne 26. 8. 2016 předložil zastupitelstvu městyse návrh dalšího postupu pořizování změny č. 1, kde zejména informoval o průběhu

pořizování. Tento návrh byl projednán v radě městyse a následně v zastupitelstvu městyse dne 19. 10. 2016.

Dne 3. 4. 2017 požádal žalobce písemně o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informace bylo zpracováno dne 10. 4. 2017, žadateli doručeno dne 11. 4. 2017.

Návrh změny č. 1 ÚP Chodová Planá řeší celkem změny využití na 11 pozemcích a 1 požadavek se týká nového stanovení využití pozemku (st.p.č. 8/3) z důvodu zrušení části ÚP. Vzhledem k tomu, že v době zrušení části ÚP již bylo o pořizování změny č. 1 rozhodnuto a její součástí byla také plocha st.p.č. 8/3 k.ú. Pístov, pořizovatel již neupozorňoval zastupitelstvo o bezodkladném rozhodnutí o pořízení změny ÚP, přičemž povinnost rozhodnout o pořízení změny územního plánu přísluší prvotně zastupitelstvu městyse, aniž by to měl pořizovatel jakkoliv iniciovat. Pořizovatel ke dni vyhotovení vyjádření k žalobě zpracovaný návrh změny č. 1 pro veřejné projednání neobdržel. Pořizovatel dne 11. 5. 2017 prostřednictvím e-mailu požádal projektanta o poskytnutí informace o průběhu zpracování návrhu změny č. 1 pro veřejné projednání, odpověď neobdržel.

Je patrné, že ke zbytečným průtahům nedocházelo, a proto byl žalovaný č. 2 přesvědčen, že žaloba je zcela nedůvodná. Změna územního plánu není krátkodobou záležitostí, je nezbytná součinnost mnoha orgánů a zajištění podkladů. Žalobce si této skutečnosti musel být před zahájením tohoto kroku vědom, a proto nelze klást k tíži správnímu orgánu, že změna nepostupuje dle představ žalobce. V průběhu zmiňovaných dvou let od přijetí návrhu na změnu územního plánu nedocházelo k průtahům z důvodu nečinnosti žalovaného č. 2, když se jedná o nezbytné lhůty k vyřízení jednotlivých dílčích nezbytných kroků. V současné době se vyčkává na zpracování návrhu změn na veřejné projednání, a tedy opět není v moci žalovaného č. 2 ovlivnit, kdy projektant tento podklad pro další postup vyhotoví. Nelze navíc přehlédnout, že tohoto projektanta doporučil, resp. si vyžádal přímo žalobce, a proto je zcela amorální, že v současné době, když k prodlení dochází právě z důvodu na straně tohoto projektanta, tuto skutečnost klade žalobce k tíži žalovaného č. 2. Žalovaný č. 2 proto navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

[IV] Repliky

Žalobce na vyjádření žalovaných reagoval replikami ze dne 6. 8. 2017, resp. 8. 8. 2017. Připomněl, že územní plán má povahu opatření obecné povahy, tedy je přezkoumatelný ve správním soudnictví. Z toho důvodu musí být ve správním soudnictví přezkoumatelný i proces přijímání územního plánu, a tím i činnost správních orgánů, které se na tomto procesu podílí. Jak již bylo uvedeno v žalobě, v případě žalovaného č. 1 se jedná o tzv. sdílenou působnost obce v přenesené působnosti, obec jako správní orgán vykonává státní správu, a není tedy jakýkoliv důvod pro vyčlenění takové činnosti obce z možnosti přezkumu soudů ve správním soudnictví. Žalobce se tak může i přímo proti obci domáhat ochrany proti nečinnosti.

Opačný výklad, kterého se žalovaný č. 1 dovolává, tj. že jeho činnost nepodléhá přezkumu v rámci správního soudnictví, by spolu s dalším tvrzením žalovaného, že není vázán v procesu přijímání územního plánu žádnými lhůtami, vedl ke zcela absurdní situaci, kdy by byl žalobce bez jakékoliv možnosti soudní ochrany zcela odkázán na libovůli žalovaných. Nebylo by jakkoliv možno docílit ani toho, aby žalovaný č. 1 nahradil zrušenou část územního plánu. Jinými slovy, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123, by prakticky pozbyl významu.

Žalobce byl naopak přesvědčen, že žalovaný č. 1 má povinnost zrušenou část územního plánu nahradit, a to bez zbytečného odkladu. Stejně tak pokud žalovaný č. 1, resp. rada městysu již dne 15. 4. 2013 rozhodla o pořízení změny územního plánu, pak je tímto svým rozhodnutím žalovaný č. 1 vázán a je bezodkladně povinen činit úkony (jednat) k naplnění tohoto rozhodnutí. Jestliže je v rámci výkonu své přenesené působnosti žalovaný č. 1 nečinný, je žalobce oprávněn domáhat se u soudu ochrany proti takové nečinnosti. Žalobce již v žalobě dostatečně odůvodnil, že zásah může mít původ i v nečinnosti správního orgánu, a právě nečinnost orgánů statní správy ohledně jeho nemovitostí v Pístově (opakovaně konstatovaná v různých souvislostech) je pro žalobce již frustrující. Žalobce byl přesvědčen, že je nečinností správních orgánů při přijímání změny části územního plánu na svých subjektivních právech přímo zkrácen, a to nejen pouhým vlastnictvím, neboť nečinnost žalovaných jej vystavuje značné právní nejistotě, především co do zrušené části územního plánu.

V tomto ohledu nezbývá než připomenout, že pokud by žalobcova práva nebyla vůbec územním plánem dotčena, sotva by soud část územního plánu zrušil. V této části, týkající se pozemku p.č. 8/3, k.ú. Pístov, pak žalobce považoval zásah za zcela nesporný, když nebyla ukončena všechna řízení týkající se stavby, nebyly dokončeny rekonstrukční stavební práce apod. Stav právní nejistoty, kterou svou nečinností navodili žalovaní, tak vzhledem ke zkušenosti s dosavadním postupem stavebního úřadu vzbuzuje v žalobci značné obavy, především při dokončování rekonstrukce domu čp. 10 na předmětném pozemku p. č. 8/3 k. ú. Pístov.

Žalobce se ohradil proti argumentaci žalovaného, který stav značně zlehčuje a navozuje dojem zbytečně nespokojeného občana. Podobné dehonestující obraty pouze ilustrují přístup žalovaných, kteří ani s odstupem více než čtyř roků nebyli schopni nejen vyhovět schválené žádosti o změnu územního plánu, ale ani za 2,5 roku nahradit soudem pravomocně zrušenou část územního plánu.

Pokud žalovaný č. 1 polemizoval, zda byl zásah namířen přímo proti žalobci, pak žalobce poukázal, že změna územního plánu se dotýká výhradně a pouze pozemků v jeho vlastnictví. I proto žalobce uhradil všechny náklady na zpracování změny územního plánu, byť ten byl částečně zrušen rozhodnutím soudu, a tyto náklady žalobce nést neměl. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že pokud na straně žalovaného č. 1 dochází k průtahům, pak mimo jiné vždy v okamžik, kdy další postup závisí na jednání starosty žalovaného městyse Chodová Planá. Odhlédne-li se od zcela nesporné podjatosti C.H. (neshody a spory s žalobcem), pak nelze přehlédnout ani osobní zájmy C.H. soukromého zemědělce, který v bezprostřední

blízkosti nemovitostí žalobce provozuje zemědělskou činnost, jejíž vlivy přesahují až na předmětné pozemky žalobce. To bude po změně územního plánu zcela nepřipustné.

Žalobce již v žalobě jednoznačně poukázal na to, že není podstatné, zda ten který žalovaný koná, ale zda je jeho činnost efektivní, v souladu se zásadami dobré správy a zda směřuje efektivně k výsledku. A právě snahu dospět k výsledku, žalobce u obou žalovaných zcela postrádá, o čemž jednoznačně vypovídá celková doba procesu přijímání změny územního plánu (žalobce připomněl zásadní data věci). Zmínka žalovaného, že snad díl viny na průtazích může nést žalobce tím, že si „vybral“ zpracovatele, je zcela lichá. Žalobce nikoho nevybral, zmíněný zpracovatel připravoval již návrh územního plánu, tedy logický krok zvolit tohoto zpracovatele i pro změnu územního plánu učinili žalovaní zcela jistě z vlastní vůle, a nikoli z vůle žalobce.

Pokud žalovaný č. 1 z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2015, čj. 59 A 5/2014-123, dovozuje tvrzení, že žalobce pozemky p.č. 108/5, 108/6, 22/1, 23, 484, 486, 487, 108/8, 438/3, 488 v k.ú. Pístov nevyužívá, nevyužíval ani využívat nebude, pak se jedná o jasnou dezinterpretaci textu. Žalobce rozhodně s pozemky ve svém vlastnictví hodlá nakládat, nicméně je nebude využívat k zemědělským účelům, což bylo logicky důvodem podání žaloby na zrušení části územního plánu, podané žádosti o změnu části územního plánu a konečně i žaloby v tomto řízení. Argumentace žalobce jako navrhovatele ve zmiňovaném řízení byla zcela jednoznačná.

Žalobce odmítl též argumentaci žalovaného č. 1, že zásah v podobě nečinnosti žalovaného netrvá. Opak je pravdou. Právě v důsledku nečinnosti žalovaných nedošlo ani s odstupem více než čtyř let od prvního rozhodnutí žalovaného č. 1 k završení procesu přijímání změny územního plánu. I proto je zcela lichá argumentace žalovaného č. 1, že žaloba byla podána opožděně, když nečinnost je trvající. V tomto směru žalobce odkázal na (a citoval) odůvodnění Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 3. 2015, čj. 57 A 56/2014-112, a doplnil, že žalované správní orgány sice konají, nicméně neefektivně. Často se jedná jen o „úkony pro úkony“, mezi kterými pak dochází ke značným prodlevám. Správní orgány sice konají, ale bez kýženého výsledku. Dokud nečinnost správních orgánů trvá, trvá i právo žalobce domáhat se ochrany proti této nečinnosti u soudu (shodně již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 Aps 1/2013-51). Lhůta pro podání žaloby tedy neuplynula a neuplyne, dokud trvá nečinnost správního orgánu.

Žalobce se ohradil i proti tvrzení žalovaného č. 1, že žalobce si nehleděl svých práv. Žalobce se na stav opakovaně dotazoval u obou žalovaných, opakovaně žádal o opatření proti nečinnosti u Krajského úřadu Plzeňského kraje. Průtahy jsou způsobeny výlučně jednáním žalovaných správních orgánů a nejsou v žádném případě ani z části zapříčeny jednáním žalobce, povahou a složitostí řízení, či jinými okolnostmi mimo možnost ovlivnění správního orgánu.

Žalobce byl přesvědčen, že ze zaslaného přehledu (= vyjádření žalovaného č. 2) rozhodně nelze usuzovat, že v dané věci nedochází ke zbytečným průtahům. Podstatné je, že žalovaný č. 1, resp. rada žalovaného městysu rozhodla o pořízení změny územního plánu již dne 15. 4. 2013. Tato změna pak nebyla přijata ani s odstupem bezmála 4,5 let. Žalobce

připomněl, že změna územního plánu se týká výlučně změny způsobu využití několika pozemků v jeho vlastnictví. Žalovaní pak dokonce ani za 2,5 roku nebyli schopni nahradit soudem pravomocně zrušenou část územního plánu změny způsobu využití u jediného pozemku, byť zákon v takovém případě vyžaduje bezodkladné nahrazení zrušené části územního plánu. Podstatné totiž z hlediska posuzování nečinnosti a průtahů není, zda správní orgán činí úkony, ale zda je jeho činnost efektivní, tedy zda směřuje efektivně k výsledku. Vezmeme-li pak v úvahu celkovou dobu procesu přijímání změny územního plánu, pak nelze než dospět k jednoznačnému závěru, že správní orgány jsou nečinné, resp. že svým neefektivním jednáním způsobují nepřiměřené průtahy. K chronologickému přehledu žalobce dále uvedl, že pokud žalovaný č. 2 začíná svůj chronologický přehled tím, že dne 6. 10. 2014 zastupitelstvo městyse na přijalo usnesení č. 95.1, v němž souhlasí s žádostí o změnu územního plánu, již ale patrně záměrně nezmiňuje, že se tak stalo až 1,5 roku po té, kdy o pořízení změny územního plánu rozhodla rada žalovaného městysu, přičemž se žalobce musel opakovaně dotazovat na stav a znovu o změnu žádat.

Žalobce zdůraznil, že tato prodleva 1,5 roku byla způsobena tím, že přes rozhodnutí rady městyse nebyla změna části územního plánu zařazena na program zasedání zastupitelstva. Program bodů projednávaných zastupitelstvem je přitom výlučně vnitřní věcí žalovaného č. 1, který je také za tuto oblast plně odpovědný. Ačkoliv zastupitelstvo o pořízení změny rozhodlo dne 6. 10. 2014, usnesení č. 6.10, kde schválilo pořízení změny č. 1 ÚP Chodová Planá, přitom přijalo až dne 18. 2. 2015, tj. s odstupem dalších 4 měsíců. Smlouva o dílo s projektantem na pořízení změny č. 1 (Ing. arch. M.M. – MARKANT) byla uzavřena teprve po uplynutí dalšího měsíce. Návrh zadání pak projektant obdržel až 14. 9. 2015, tedy opět s odstupem mnoha měsíců. Od schválení změny radou do zahájení práce na změně tak uplynulo 2,5 roku, od schválení zastupitelstvem pak bezmála rok. Po té projektant zaslal prvotní verzi návrhu změny přibližně za měsíc, tedy v říjnu 2015. Přes uvedené je konečná verze připravena až v srpnu 2016. Tedy příprava návrhu si vyžádala měsíc, pouhé opravy tohoto návrhu však bezmála rok. V září 2016 proběhlo společné projednání a výzvy k uplatnění stanovisek dotčeným orgánům, projektantovi zasláno v prosinci 2016. Veřejné projednání návrhu reflektující případná stanoviska či návrhy na úpravu dodnes neproběhlo, neboť dle vyjádření žalovaného č. 2. je projektant neodevzdal. V každém případě tedy nečinnost trvá, kdy ač podklady jsou již déle než rok připraveny, změna územního plánu přijata dodnes nebyla. Ve výsledku tak nastala prodleva dalších 10 měsíců od zpracování návrhu na změnu územního plánu.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 15. 8. 2017 zástupce žalobce i žalovaní setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98, mj, k těmto závěrům: „(...) Smyslem a účelem soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy je poskytnout jednotlivci účinný prostředek obrany, a to zásadně bez ohledu na formu, kterou veřejná správa jedná. Takový právní prostředek musí dokázat nezákonnému jednání či postupu zabránit, děje-li se, včetně toho, aby veřejnou správu donutil konat tam, kde konat má (k tomu směřuje čl. 36 odst. 1 Listiny), anebo nezákonné jednání odstranit, událo-li se již (k tomu směřuje zejména čl. 36 odst. 2 Listiny). Odstavec 3 zmíněného článku pak zajišťuje, že mohou být reparovány materiální následky veškerého nezákonného jednání veřejné správy směřovaného vůči jednotlivci. Byla-li by totiž možná soudní ochrana pouze vůči některým formám nezákonného jednání veřejné správy (typicky formálním rozhodnutím), bylo by pro běžného zákonodárce velmi jednoduché se jí vyhnout tím, že by tu část činnosti veřejné správy zaměřené proti jednotlivcům a dotýkající se jejich základních práv, kterou by chtěl vyjmout ze soudní ochrany, uskutečňoval ve formách této ochrany nepodléhajících. Něco takového by nerespektovalo ústavní požadavek šetření podstaty a smyslu základního práva na soudní ochranu před nezákonným jednáním veřejné správy. Ostatně i nová úprava správního soudnictví z roku 2002, jež zavedla nové typy žalob (zejména nečinnostní a zásahovou žalobu), byla přijata mimo jiné právě proto, aby byla v souladu s požadavky vyjádřenými v odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99 (publ. pod č. 276/2001 Sb. a č. 96/2001 Sb. ÚS a na <http://nalus.usoud.cz>), zavedena doposud chybějící soudní ochrana před jinými formami činnosti veřejné správy než rozhodnutími (...).

[16] **Výše uvedené ústavněprávní důvody proto vedou rozšířený senát k názoru, že věcný rozsah tří základních typů žalob v řízení podle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy směřující vůči jednotlivci a zasahující do sféry jeho práv nebo povinností** (tj. stanovící mu nové povinnosti, které dosud neměl, anebo odmítající jej zbavit určitých povinností, které již má; přiznávající, anebo odmítající mu přiznat určitá jednotlivcem nárokováná práva; jinak zasahující do jeho právem chráněné sféry konáním, anebo opomenutím, tedy mj. i nekonáním v případě, že právo stanovuje povinnost veřejné správy za stanovených podmínek konat, ať již předepsanou formou, anebo fakticky) byl podroben účinné soudní kontrole. (...)

[18] Nečinnostní žaloba (§ 79 a násl. s. ř. s.) a zásahová žaloba (§ 82 a násl. s. ř. s.) hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne.

[19] **Rozdíl mezi žalobou proti rozhodnutí správního orgánu a zásahovou žalobou proto primárně spočívá ve formě aktů nebo úkonů, proti nimž uvedené žaloby chrání.** Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu chrání proti aktům majícím obecně povahu individuálního správního aktu, jak takovému pojmu rozumí hlavní proud doktríny správního práva (ať již vydávaného podle správního řádu, zákona o správě daní a poplatků či jakéhokoli jiného zvláštního zákona).

[20] **Oproti tomu zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv**

a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V tomto ohledu tedy rozšířený senát nesdílí názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 Aps 3/2006 - 54, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že nezákonným zásahem může být toliko konání, ne však opomenutí.

[21] Nečinnostní žaloba je ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu svým způsobem přípravným a pomocným prostředkem. Jejím účelem je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) ve věci samé a také případně osvědčení. V řízení o nečinnostní žalobě soud zjistí, zda je správní orgán povinen vydat určitý akt z výše uvedené množiny taxativně vymezených aktů, jak jsou uvedeny v § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud shledá, že tomu tak je, uloží správnímu orgánu takový akt vydat. Jedná-li se o akt přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, soud správnímu orgánu neuloží, jaký obsah má dotýčný akt mít, nýbrž toliko povinnost jej vydat. Obsahová stránka takového aktu pak může být přezkoumána poté, co bude vydán, v případném následném řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Jde-li však o akt jiné povahy nežli rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a zároveň spadá do množiny taxativně vymezených aktů dle § 79 odst. 1 s. ř. s. (tj. jde-li o osvědčení), možnost následného přezkumu aktu v navazujícím žalobním řízení není dána, neboť neexistuje žádný žalobní typ vztahující se na osvědčení, který by byl obdobou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Proto se soud zabývá již v rámci řízení o nečinnostní žalobě obsahovou stránkou takového aktu a zpravidla správnímu orgánu vymezí (v závislosti na tom, co je mezi stranami sporné), zda vůbec má být osvědčení vydáno a případně, vede-li se spor například o jeho určitý dílčí obsahový aspekt, též jaký obsah musí, anebo naopak nesmí mít dotýčný akt (soud se zde nezabývá veškerými obsahovými aspekty daného aktu, nýbrž pouze těmi, které jsou mezi stranami sporné, nebo těmi, které se spornými aspekty aktu souvisejí či jsou na nich závislé). Ve vztahu k osvědčení ostatně toto pravidlo naznačil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 Ans 4/2009 - 63, www.nssoud.cz, a zřetelně vyjádřil stejný soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71, www.nssoud.cz (relevantní pasáže obou rozsudků citovány výše sub [10] a [11]).“.

Judikatura správních soudů tedy během let dospěla k ustálenému závěru, že nečinnost správního orgánu je v určitých případech nezákonným zásahem a obrany proti ní se lze domáhat nikoliv žalobou podanou podle § 79 a násl. s. ř. s. (tedy žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu), ale žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.). To má za následek mj. i to, že v daném případě není nutné bezvysledně vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, neboť taková povinnost se týká pouze „klasických“ nečinnostních žalob, kdežto v případě řízení podle § 82 a násl. s. ř. s. taková povinnost stanovena není.

Oním nezákonným zásahem *sui generis* jsou i průtahy (nečinnost) při přijímání změn územního plánu.

Podle § 82 s. ř. s., každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu je každá osoba, která tvrdí, že byla tímto zásahem, pokynem či donucením přímo zkrácena na svých právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, čj. 9 Aps 1/2007-68). Stran žalobní legitimace se kasační soud dále vyslovil takto: *„Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* (rozsudek ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS). K tomu třeba dodat, že šestá z těchto podmínek byla modifikována novelou soudního řádu správního provedenou s účinností od 1. 1. 2012 zákonem č. 303/2011 Sb.

Byť soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, liší se jeho rozhodovací důvody co do žalobcem požadovaných změn územního plánu ve vztahu k pozemku p. č. 8/3 v k.ú. Pístov (dále též jen „*pozemek p. č. 8/3*“) na jedné straně a ve vztahu k pozemkům p. č. 484, 486, 487, 23, 22, 108/6, 108/5, 108/8 v k.ú. Pístov (dále též jen „*ostatní pozemky*“) na straně druhé. Soud pro úplnost připomíná, že jak pozemek p. č. 8/3, tak ostatní pozemky jsou v žalobcově vlastnictví.

Podle § 44 písm. a) – e) stavebního zákona, o pořízení územního plánu rozhoduje zastupitelstvo obce **a)** z vlastního podnětu, **b)** na návrh orgánu veřejné správy, **c)** na návrh občana obce, **d)** na návrh fyzické nebo právnické osoby, která má vlastnická nebo obdobná práva k pozemku nebo stavbě na území obce, **e)** na návrh oprávněného investora. V žalobcově případě by se jednalo o postup podle § 44 písm. d) stavebního zákona.

Krajský soud je toho názoru, že (v obecné rovině) neexistuje veřejné subjektivní právo na to, aby vlastník [příp. fyzická nebo právnická osoba, která má obdobná práva k pozemku nebo stavbě na území obce ve smyslu § 44 písm. d) stavebního zákona] dosáhl toho, aby jeho nemovitosti byly v územním plánu obce zařazeny určitým (vlastníkem požadovaným) způsobem. Jistě, zákon poskytuje ochranu proti výsledku celého procesu, a to prostřednictvím návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí ve smyslu § 101a a násl. s. ř. s., ale nikde není zakotveno právo vlastníka dosáhnout vydání územní plánu určitého obsahu, resp. aby byla provedena změna určitého obsahu. Byť je terminologie stavebního zákona zavádějící (k tomu srov. právě § 44 stavebního zákona používající stran impulsu k pořízení územního plánu pojem „návrh“, což v kontextu správního řádu vzbuzuje očekávání, že se jedná o nárokovou záležitost), má zdejší soud, ve shodě s odbornou literaturou a dosavadní judikaturou, za to, že se o nárokovou věc nejedná. Veřejné subjektivní právo vlastníka,

aby v územním plánu bylo to, či ono (příp., když už je územní plán přijat, aby byl ve smyslu vlastníkova „návrhu, změn“) tu prostě není.

Stavební zákon původně předpokládal povinnost obcí vydat územní plán do pěti let od jeho účinnosti, tedy do konce roku 2011 (k tomu srov. původní znění § 188 odst. 1 věty první stavebního zákona, podle kterého: *Územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny schválenou po 1. červenci 1992 nahradí obec do 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona územním plánem nebo regulačním plánem.*). Zůstala-li by ona časová mez zachována, tak od 1. 1. 2012 by zde určité právo na přijetí územního plánu mohlo vzniknout, poněvadž obec by, v případě, že by neměla v té chvíli územní plán, porušovala zákon. Avšak několika přijatými novelami byla původní časová hranice prodloužena až do 31. 12. 2022. Obec má tedy ještě několik let volnost, zda v této době vydá nový územní plán, příp. dosavadní územní plán uvede do souladu s novou právní úpravou. A i když fyzická nebo právnická osoba, která má vlastnická nebo obdobná práva k pozemku nebo stavbě na území obce, může podat podnět (dle stavebního zákona „návrh“) na pořízení územního plánu, veřejné subjektivní právo, aby jí bylo vyhověno, nemá.

Z právě uvedeného tak vyplývá, že žalobci ve vztahu k ostatním pozemkům v jeho vlastnictví nesvědčí právo na provedení změny územního plánu, a pojmově se tak nemůže jednat o nezákonný zásah.

Jiná je však situace v případě pozemku p. č. 8/3.

Určitým průlomem do výše uvedené zásady o „nenárokovosti“ pořízení, resp. změny územního plánu je díkce § 55 stavebního zákona („Vyhodnocování územního plánu a jeho změny“). Podle první věty jeho třetího odstavce platí, že dojde-li ke zrušení části územního plánu nebo nelze-li podle něj rozhodovat na základě § 54 odst. 4 a 5, zastupitelstvo obce bezodkladně rozhodne o pořízení územního plánu nebo jeho změny a o jejím obsahu.

Soud je toho názoru, že ono ustanovení, resp. jeho citovanou část, je třeba vykládat tak, že v této výjimečné situaci je zastupitelstvo obce nejenom povinno bezodkladně rozhodnout o pořízení územního plánu, příp. jeho změny, ale také bez zbytečných průtahů dovést celý proces do závěrečné fáze, tedy k přijetí územního plánu, či jeho změny.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123, rozhodl výrokem č. I následovně: *Opatření obecné povahy – Územní plán Chodová Planá, schválený Zastupitelstvem městyse Chodová Planá dne 14. 12. 2011, se v části týkající se pozemku parc. č. st. 8/3 v katastrálním území Pístov [652229] zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku.*

A právě tento pravomocný výrok rozsudku soudu v souvislosti se zněním § 55 stavebního zákona bezpochyby dává žalobci právo, aby byla provedena změna územního plánu v akceptovatelných lhůtách ve vztahu k pozemku p. č. 8/3 v k.ú. Pístov. Proto pouze v případě pozemku p. č. 8/3 se může pojmově jednat o nezákonný zásah. Jak ale bylo uvedeno výše, aby bylo možno uzavřít, že žaloba je důvodná, musí být kumulativně splněny všechny podmínky.

Byť by soud mohl vést rozsáhlou diskusi např. nad tím, proč je tak velké časové prodlžení u projektanta, jaké jsou ve věci soukromoprávní smluvní vztahy, jak jsou nastaveny např. sankční mechanismy, pokuty, možnost ustoupit od smlouvy, atd., nemůže být pochyb o tom, že bezdůvodné otálení správních orgánů při rozhodování o změně územního plánu Chodové Plané ve vztahu k žalobcovu pozemku p. č. 8/3 po právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 3. 2015, čj. 59A 5/2014-123, je nečinností naplňující znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Není pravdou, že správní orgány nebyly vázány žádnou lhůtou, povinnost konat co nejrychleji jim vyplývá nejen z § 55 stavebního zákona, ale podpůrně též z § 6 odst. 1 správního řádu [„*Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80)*“], neboť první část správního řádu se vztahuje i na přijímání opatření obecné povahy, včetně územních plánů. Žalovaní by měli vědět, co se v procesu přijímání změny územního plánu děje a proč jsou zde takové časové prodlevy mezi jednotlivými úkony. Jistě, jedná se o složitý proces, ale pouze s tímto důvodem nelze argumentačně uspět. A srozumitelné a logické důvody vysvětlující ony dlouhé intervaly soudu sděleny nebyly, proto lze uzavřít, že strany správních orgánů došlo k nedůvodným průtahům.

Zásadní problém ve vztahu k případnému žalobcovu úspěchu v soudním řízení však soud spatřuje v tom, že nebylo prokázáno, že by byl (žalobce) nezákonným zásahem zkrácen na svých právech přímo.

Leitmotivem žalobních tvrzení i obsahu účastnické výpovědi K.Q. byla právní nejistota. Avšak pouhé tvrzení právní nejistoty nepostačuje k závěru, že žalobce byl na svých právech zkrácen **přímo**. Ano, právní jistota je jistě stavem žádoucím, ovšem v právním řádu nenalezneme obecně formulovaný nárok na konstantní právní jistotu. V běhu času se něco stává jistějším a něco naopak nejistějším. I výlučný vlastník může být na svých právech zkrácen toliko **nepřímo**. Existující právní zájem, který žalobce opakovaně zmínil, sám o sobě nestačí, muselo by dojít k přímému zásahu do žalobcovy majetkové, příp. vlastnické sféry. Typickým příkladem takového zásahu by bylo např. nevyhovění (ze strany správního orgánu) žalobcově žádosti s tím, že územní plán byl v tomto rozsahu zrušen a nebyla zatím přijata změna. Pak by bylo možno konstatovat přímý dopad do jeho právní sféry. Žalobce sám během výpovědi potvrdil, že řízení o odstranění stavby s ním bylo zastaveno, rekonstrukce budovy stojící na pozemku p. č. 8/3 se nachází v určitém stavu a nebyla mu v důsledku zrušení části územního plánu znemožněna (o zkrácení na právech tedy nemůže být řeč). Nic konkrétního ke znaku přímého zkrácení, ani k tomu, že zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se soud nedozvěděl. Za takových okolností však nebyly splněny všechny podmínky definované v rozsudku kasačního soudu ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, a závěr krajského soudu nemohl být jiný, než že **žalobu rozsudkem zamítl, a to ve smyslu § 87 odst. 3 s. ř. s.**

Soud pro úplnost uvádí, že z důvodů zjevné nadbytečnosti neprovedl oběma žalovanými navrhaný výslech Ing. arch. M. M.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaní by tak teoreticky právo na náhradu nákladů řízení měli, neboť měli ve věci úspěch a byli v řízení o žalobě zastoupeni advokáty, kteří ve věci činili úkony. Avšak krajský soud žalovaným náhradu nákladů řízení vůči žalobci nepřiznal. Primárně vycházel z důvodů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí předně Nejvyšší správní soud připomenul dosavadní judikaturu správních soudů, podpořenou závěry Ústavního soudu, že v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá právně zastoupit. V této souvislosti také již Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99 - 39, publikovaném pod č. 1015/2002 SJS, které následně potvrdil Ústavní soud usnesením ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, dostupným na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že důvodem zvláštního zřetele hodným pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat také ve skutečnosti, že žalovaný je orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven.

Soud dospěl k závěru, že uvedený postup je plně adekvátní vůči Městskému úřadu Tachov, kde nebyl naplněn znak důvodně vynaložených nákladů. Soud jistě nechce bránit komukoliv, aby si zvolil zástupce (advokáta), ale již na úrovni obce s rozšířenou působností, které disponují, nebo by měly disponovat právníky vzdělanými osobami, by přiznání náhrady nákladů řízení muselo být odůvodněno podstatně zřetelnějšími důvody, než tomu bylo v souzené věci.

Poněkud jiná byla situace v případě městysu Chodová Planá, kde by prostor pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení byl (městys zpravidla nedisponuje a ani nemusí disponovat osobami s právníkem vzděláním). Soud však vzal do úvahy to, že žalobcův neúspěch ve věci spočíval v nesplnění jedné, možná dvou z celkem šesti podmínek, kteréžto jsou nastaveny velmi striktně a musí být naplněny kumulativně. Požadavek spravedlivého vypořádání sporu vedl soud k tomu, že aplikoval § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud je přesvědčen, že v tomto případě je vhodné žalovanému městysu Chodová Planá náhradu nákladů řízení zcela nepřiznat, neboť jsou splněny ony důvody zvláštního zřetele hodné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 15. srpna 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L K.